

Мамонтеня Тупу копирсалось в трав'яному килимі, притрушеному дрібним сніжком. Правду кажучи, трави тут майже не було — більше лишайників і моху. Де-не-де невеликими острівцями кущилися кволі чагарі. Рослини притискалися до землі якомога щільніше, перепліталися одна з одною. Мабуть, так їм було тепліше.

— Добре дорослим, — міркував уголос Тупу, — у них є бивні, якими зручно викопувати з підмерзлої землі смачні корінці.

— Вир-р-ростеш — і в тебе будуть, — почувлося позаду. — А чому отих ягід не їси? Дивись, які гарні.

Тупу озирнувся. Неподалік стояла його добра приятелька, вовчичка Вука.

— А, це ти! — зрадів подрузі Тупу. — А Нура не бачила?
— Ще рано, — Вука глянула вгору. — Сам знаєш: він поки надумається... А світле око ще й до половини неба не піднялося.
— Ну, так, — погодився Тупу. — А ти чого так рано?
— Бо знала, що ти вже тут пасешся, ненажерку. То чому ягід не їси?
— Не можна, — відповіло мамонтеня. — Це сонні ягоди, якщо їх з'їсти...
— Тссс! — Вука раптом припала до землі. — Чуєш?
— Ага.
Тупу теж спробував тихенько лягти, але гупнувся так, що аж земля задвигтіла.
— Ну, ти як мамонт, — зашипіла на друга вовчичка.
— Бо я і є мамонт, — винувато прошепотів Тупу. — Воно десь там, у кущах.
Тупу мав рацію: дивні звуки — хру... хру... хру... — долинали від чагарів.

— Це не їхній, — засмучено видихнула Вука, повернувшись до друзів.
— І що нам із ним робити? — спитав Тупу.
— Думаю, треба лишити його тут. Нехай лежить собі, — запропонував Нур.
— Ні, — заперечило мамонтеня, — я його просто так не покину. О, може, ці собі заберуть. Агов! — Тупу гукнув у мишачу нору. — Гей, ви, печерні! Вам хруля не треба?
— Забирайтеся! — в один голос озвалися з-під землі миші.
— І хрулів своїх забирайте! — додав хтось із них, чи то Сьо, чи то Цьо, невідомо. — Нема чого тут хрулями розкидатися!
— І заберемо, — Тупу навіть трохи образився. — Він у нас взагалі-то один. Мамонтеня підхопило хруля хоботом і обережно поклато собі на спину.
— Ходімо.
Трое друзів із хрулем рушили геть. А за їхніми спинами ще якийсь час було чути мишачу суперечку:
— Може, треба було брати?
— Може.
— Ага, не щодня хрулів роздають.
— Твоя правда, не щодня.
— Стійте! — хором заволали миші. — Стояти! Ми передумали!